

Svar på Sir Wilfrid Lauriers Val-manifest

(Utgivet av Union Government Central Committee, Winnipeg.)

Sir Wilfrid Laurier är en person, vars åsikter hitintills varit berättigade till den största respekt. Han har åtnjutit det största förtroende icke allenast bland hundratusentals landsmän utan också bland brittiska statsmän och offentliga män över hela världen. I sitt utfärdade valmanifesto framgår det klart, att Sir Wilfrid avviker från de ideal och uttalanden, som kännetecknade honom såsom den store liberala ledaren. Utan fördom, orättvisa eller bitterhet skall detta svar på hans manifesto söka övertyga de av hans anhängare, som äro i behov av överbensning, att Sir Wilfrid avviker från de bästa elementen och progressiva medlemmarna i sitt eget parti, och ej de från honom.

Talande i Bowmanville, Ont., i oktober 1899 över Canadas ställning i det brittiska statsvaldet, påstod Sir Wilfrid:

"Men över allt annat önskar jag se vårt folk förenat. Jag vet ej om min politiska bana eller naturliga liv skall bli kort eller långt, men jag tror på det hopp, att när jag slutar i gravens sköte, varje canadensare, vare sig vän eller ovän, engelsk talande eller fransktalande, protestant eller katolik, skola någons säga: Där var en man, som gav det bästa av sitt liv, sin själ och sitt hjärta att göra oss till ett enigt folk."

Ingenting är klarare än att genom att söndra Canada vid denna kritiska tidpunkt och sluta sig till de disjunktiva och reaktionära elementen i landet, den avfallna ledarens hopp i 1899 nu är omöjligt att realisera.

Hade Sir Wilfrid antagit erbjudandet, som han hänsyftat på, att ingå i Unionkabinetet, skulle han otvivelaktigt vunnit sjuttiofem procent av sina anhängare, Quebec inbegripet. Under sådana omständigheter skulle hans upprop till folket för ett mandat blivit endast en formalitet.

Sir Wilfrids märkbara ringaktning för de alla liberaler, som slöto sig till kabinettet, och deras inflytande, motväges av det faktum, att Sir Robert Borden utlovade, att kabinettet skall bestå av lika antal av de mest framstående män ur båda partierna och bestyrkes ytterligare av Mr. Calders försäkran i Winnipeg den 22 oktober: "Vi mena allvar. Så vitt mig angår, om de saker ej utföras, som vi lovat, skall jag ej kvarstå i den nya regeringen". Detta är andan som besjalar de liberaler, som slutit sig till unionspartiet, och vi tro att samma anda råder bland de konservativa. Med ej en enda ledande liberal, undantagandes Hon. Frank Oliver, bakom Sir Wilfrid, är det otroligt att tänka sig, att de verkliga ledarna av liberalism skola spela en underordnad roll i den nya regeringen.

Regeringens manifest.

Sir Wilfrid och hans anhängare hålla enstämigt fast på att unionregeringen är den gamla regeringens återuppväckt. Detta är lika osant som löjligt. Det vore ju ingen mening i en sammanslagning av båda partierna, om den ej kunde frambeskriva en regering med absolut nya krafter utgörande en lika del i dess sammansättning och samlad kring nya frågor och idéer. Unionregeringen är icke skyldig att svara för felet hos den avgångna parti-regeringen. Den består av män ur båda partierna och av olika opinion.

Immigrationen.

Sir Wilfrid hänvänder sig särskilt till immigrationen. Denna post har blivit anförtrödd åt en av hans starkaste forna anhängare, Hon. J. A. Calder, som, varande en västerns man, är särskilt passande för densamma. Med avseende på de förordmu-kelser, som kommit naturalisera-de medborgare från fiendelanden till del, har Sir Wilfrid noggrant avhällit sig att till dato besvara Sir Roberts utmaning i Parlamentet huruvida han ville på-

yrka, att dessa män skulle tvingas att kämpa mot sitt eget kött och blod, för vilket, huru lojala de än månne vara till Canada, de dock måste känna någon sympati, och om icke, varför skulle de tillåtas att vid valurnan bestämma om Canada skall fortsätta att sända trupper att bekämpa deras anförvanter. Föränta Staterna har icke hållit något val sedan det indrogs i kriget. Ingen kan förutsäga vilka åtgärder det måste vidtaga, om det ställdes inför en liknande eventualitet.

Det ekonomiska läget.

Sir Wilfrid anfäller språket i unionregeringens av Sir Robert utfärdade manifest som svävande löften, så vitt som angår det, som refererar till "vidtagande av effektiva åtgärder att förhindra osäklighet i vinet, hemlig upplagring av förråd, kombinationer för höjande av saluprisen och därigenom reducerade de höga levnadsomkostnaderna".

En regering kan ej väntas göra mycket under en het valstrid och löften väga litet hos de canadensiska valmännen, men unionregeringen har redan handlat i en av de två saker, som Sir Wilfrid omnämner, nämligen rökt fläsk, som packningshusen särskilt hanterar.

Dessa packningshus har redan övertagits av regeringen. Allt vinst över 15 procent går till folket. De måste lika dela all förtjänst över 7 proc. och upp till 15 proc., eller med andra ord på en vinst av \$1,600,000 som en firma gjort, tager staten \$1,300,000, vilket avsevärt borde hjälpa krigsskatten såväl som hålla priserna inom måttliga gränser.

Ingen resonlig människa tvivlar på att regeringen skall gripa till på samma sätt med mjölkvarnarna och andra industrier om det befinnes nödvändigt, och att ingen regering, undantagandes en verkligt nationell sådan, representerande de bästa och största krafterna från båda sidorna, kan lösa dessa frågor på vederbörligt sätt.

Sir Wilfrid framlägger sina egna botemedel och ställer först

Tariffreform.

Han ämnar borttaga tullen på landbruksredskapen såsom ett första steg att reducera priset på fläsk och mjölk. Han ämnar borttaga krigstullen, som utgör 5 proc. på varor från England och 7½ proc. från övriga länder samt dessutom reducera tariffen i allmänhet för att upphjälpa canadensisk produktion och konsumtion.

Sir Wilfrid segrade i valet 1896 på sitt frihandelsprogram. Det blev sedan ett av de bittra klagomålen mot hans administration att han ej genomförde det han utlovat så grundligt, som många av hans vänner höllo för att han skulle hava gjort. Han vägrade i 1911 att borttaga tullen på landbruksredskapen, ehuru många yrkanden gjordes där-om.

Män, sådana som Hon. Frank Carvell, Hon. T. A. Crerar, Hon. J. A. Calder, och anhängare sådana som Hon. W. S. Fielding och Michael Clark äro mera tillförlitliga än Sir Wilfrid i att tillse jordbrukets såväl som producenter och konsumenters inträsen när tid och tillfälle därtill yppa sig.

Med ofantligt livsviktiga frågor på dagordningen äro dessa gamla löften av Sir Wilfrid—dessa ouppfyllda löften från hans yngre dagar—blott ett försök att blanda bort korten, att förvilla synen. Sir Wilfrid kommer att finna tillräckligt med ursäkter i behovet av ökade statsinkomster för krigskostnaderna för att bryta dessa löften. Den lojala frihandlaren vet, att Tysklands triumf kommer att krossa frihandeln och av detta skäl blir Sir Wilfrids seger det största nederlag som frihandeln i Canada kunde lida.

Kontroll över födoämnen och prisen.

Sir Wilfrid föreslår att med drastiska åtgärder åvägabringa regeringskontroll över livsmedelsindustrierna och medelst fixering av priserna nedbringa levnadsomkostnaderna.

I sammanhang härmed bedja vi få påpeka att Unionregeringen vidtagit åtgärder i denna riktning och praktiskt gått så långt som Sir Wilfrid föreslår i beslagtagandet av sådana faktorer, nämligen övertagandet av packningshusen.

Vinsten på frukt och grönsaker är begränsad till 12½ proc. Vinsten på mjölk är satt till 25 cents pr tunna, vilket är lägre än i Föränta Staterna, ty här måste kvarnarna sälja grope och sädor för kostnadspris. Vinsten på kol är bestämt till 50 cents per ton. Detta är endast en början på vad Unionregeringen ämnar göra i detta avseende.

Att mer kommer att göras i denna riktning kan man fullt och fast lita på då man betänker den ståndpunkt, som de nya männen i regeringen intagit. Sockerbristen har handhäfts med omtänke och oaktat densamma har ej någon omtänkt stegring i priset ägt rum. Det bästa resultatet har ännu ej föräntats, men att det nya systemet fungerar kan delvis bedömas av det faktum, att den oroväckande stegringen i livsmedelspriser nu synes hava nått sin höjdpunkt. Utanmån- det av J. D. McGregor till Food Controller för västern är ett steg i den rätta riktningen och genast det får ett färskt mandat från folket, kan man lugnt lita på att regeringen skall tillfredsställa de hanterade situationen. Giv den därtill ett tillfälle. Det är alldeles tydligt att Sir Wilfrid varken har de rätta förmågorna bakom sig ej heller det nödvändiga understöd, som kunde tänkas att bättre utföra arbetet.

Återigen, viktig som denna fråga är, är den dock av underordnad rang. Om hunnerna vinna, kan Sir Wilfrid ej kontrollera priserna.

Vinstroffandet.

Från unionisttidingarna och talarna höras samma uttalanden och förslog om vad som bör göras för att motverka detta onda som från Sir Wilfrid själv. En Laurierregering, som komme att bestå av fullkomligt ökända element och sammansatt av trivelaktiga förmågor, kan icke göra så mycket som unionregeringen, om den gäves tillfället. Unionregeringen begär understöd för att utföra dessa saker. Dess förbindelser äro lika bestämde och starka som Sir Wilfrids:

"Vidtagande av effektiva åtgärder att förhindra osäklighet i vinet, hemlig upplagring av förråd, kombinationer för höjande av saluprisen och därigenom reducerade de höga levnadsomkostnaderna."

Uppmaning av co-operativa företag bland dem, som bedriva jordbruksproduktion i avsikt att nedbringa kostnaderna för såväl produktion som försäljning så att priset, som betalas till producenten, må hållas närmare till det pris, som betalas av konsumenten."

Om vi förlora kriget blir början så stor och så förskräcklig att ingen regering kan hjälpa oss. Unionregeringen står främst för att vinna kriget och detta är den reala frågan.

Canadas deltagande i kriget. Under denna rubrik komma vi till situationens brännpunkt. På denna fråga hänger skälet för Unionregeringens existens. På denna fråga står eller faller den. I de ord Hon. T. A. Crerar uttryckte sig i Winnipeg den 22 nov.:

"Saken är så simpel. Skola vi draga oss ur spelet i elfte timmen och låta Canada förlora sin ära?"

Sir Robert Borden ord i Halifax: "Detta är ett krig, där de sista hundratusen må avge sina liv för att vinna ett krig, som de sista nederlag av dem menas nederlag."

Krigstids-vallagen. I förordandet av denna lag

Hon. Arthur Meighens ord i Winnipeg:

"Vår regering, för vilken vi stå i kväll, är bygd på den klippa, som kallas allmän krigstjänst, och på denna klippa skola vi fortära att bygga."

Sir Wilfrid säger själv att detta krig är rättvist och att de allierade ej hade annat val, att det "är en strid för civilisationens existens". Han medger att Föränta Staterna såväl som Canada ej hade någon annan utväg än att kasta sig därin, men likväl opponerar han sig mot unionregeringen, emedan det bliver en fri plötslig övergång från det värde till "compulsory service"-systemet.

Om den gamla regeringens omvandelse till "compulsory service"-systemet kan synas plötslig, var dock allmänna opinionen dock väl förberedd genom antagandet av konskriptionen i England och National Service kampanjen här i landet. Ingen kan väl därför med skäl påstå att saken ej varit under diskussion månader i förväg. Nu har allmän krigstjänst blivit lag. Under denna lag uttages nu de hundratusen män som skola avsendas som förstärkning.

Vilket kommer att mest förhindra segern?—uttaga män under den nya lagen eller välja i Sir Wilfrid, hålla referendum, som otvivelaktigt kommer att bli en fars, ty om han blir invald är det detsamma som en omröstning mot konskription, och därigenom låta de ställningar, som den canadensiska armén håller på västfronten, gå förlorade på samma sätt som de ryska—och så bli en fara för de allierade.

Värnningssystemet har misslyckats. All ära åt de män, som allareden hava gått. I rättvisans namn måste vi nu hava utskrivningssystemet, om vi skola tänka oss att hålla våra divisioner i stridsdugligt skick. Eller skola vi bli likt Ryssland?

Quebecs ställning gentemot kriget. Sir Wilfrid gör i sitt manifest en hel del uttåg utöver vem som är ansvarig för den felsegna rekryteringen i Quebec och som allmänt antages vara orsaken till införandet av "The Military Service Act."

Det kan så väl först som sist medgivas, att båda partierna är ett klandra för det de uppmuntrade franskanadensare att intaga en ståndpunkt av separation från det övriga Canada samt fördrå särskilda rättigheter och privilegier för sig själv. Fara i denna politik framstår nu.

Till dess vi hava erhållit en unionregering, som är oindependant av Quebecs understöd, kommer denna faar att alltid hänga över oss. Ingen canadensisk medborgare har rätt att fordra mer än lika rättigheter och frihet att utöva sin religionsdyrkning—dessa rättigheter som varje brittisk undersåte är garanterad under den engelska kronan. Vi äro alla canadensare. Vi skola alla stå lika inför lagen och hava samma skyldigheter gentemot staten. Vi skola alla hava lika tillfälle, lika behandling, men också giva lika tjänst.

Våra återkomna soldater. Vi hålla alla med Sir Wilfrids känslor i detta stycke. Men han är något för tidig med sin kritik. I sin januaricheck med två månaders påökning skola soldaternas anhängare finna substantiellt bevis på att unionregeringen ömmar lika mycket för deras behov som någon. Pensionssystemet kommer att omordnas om det arbete som påbegynts för att giva de återvända soldaterna undervisning och teknisk utbildning kan utan fara lämnas åt den nya regeringen. Men under Sir Wilfrids politik, om de uttryckta avsikterna bland hans anhängare få råda, komma vi ej att se några hemkomna soldater. De skola lämnas att dö i lögrävarne.

Opponenterna sig Sir Wilfrid först mot rösträttsförsluset för vissa sektorer, som av samvetsbetänkligheter är fritagna från krigstjänst i England, men likväl rösträtt. Det är anmärkningsvärt, att Sir Wilfrid alltid går till England eller Australien för sina bevis, när det passar honom, men annars icke. Han citerar icke vad England har gjort med konskriptionen eller Australien med samvetsbetänklighetsmännen, medan detta skulle slå ned hans argument.

Med hänsyn till hans försvar av canadiska medborgare av fiendlig härstämning av vilka de flesta lojalt vidhållit sin trohet, må det påpekas, att de ej hava erhållit allmänt brittiskt medborgarskap under det brittiska imperialvaldets lagar, utan endast ett begränsat och lokalt medborgarskap. Ingen har förlorat sin valrätt under det större medborgarskapet.

Sir Wilfrid undviker i sitt manifest att svara på de direkta frågor, som Sir Robert Borden riktade till honom i House of Commons den 20 sistlidne september:

"Ämnar min ärade vän verkligen föreslå, att vi skola ställa utlänningslagen av fiendlig nationalitet under "The Military Service Act", och skanda dem till fronten i Frankrike och Flandern att strida mot sina anhängare, män av deras eget blod, män, kanske som de hava vänt ut tillsammans med? Om min ärade vän säger att vi skola tillåta dem att giva sitt ödmode om kriget i detta val, skall han tveka i att förklara, att de borde vara underkastade samma militärtjänst som Canadas övriga medborgare? Om han håller på den ena punkten, synes det mig att han också borde hålla på den andra. Han aktar sig emellertid för detta, av skäl som äro sanna tydligen. Det vore naturligt att sända dessa män att bekämpa dem, som äro av deras eget kött och blod i sanning. Det vore grymt att göra så, ty den naturalisation, som de erhållit i Canada följer dem ej över gränsen, och om de råkade bli till fångtagna av tyskar eller österrikare kunna de till äventyrs dömas att skutas. Kan någon därför säga, att vi skola driva dessa män i aktiv krigstjänst, att vi skola sända dessa män till fronterna att slåss mot sitt eget kött och blod? Dessutom, även om vi skulle vara hågade att taga detta enastående steg, vad blev resultatet? Militärlärdningen på fronten skulle ej tillåta det."

Rörande kvinnoröstningen är det ej till fullo avgjort, om kvinnan har konstitutionell rätt att rösta i Dominionval även om hon erhållit sådan rätt i provinsen. Denna fråga har ytterligare kompromiserats genom allehanda frågor såsom utländskt födda, nyligen anlända, gifta med canadensiska medborgare, fastän aldrig naturaliserade, skulle hava lika rätt att vara infödda, eller brittisk född gift med utlänning. Kvinnorörelserna i Canada petitionerade parlamentet i denna fråga, men på grund av den korta tid som stod till parlamentets förordnande beslöt att lämna frågan i sitt nuvarande läge. Det är emellertid en vid rösträtt och menar i många fall att en väljare kan gå till röstning åtföljd av fyra eller fem rösträttigade kvinnliga anförvanter.

Arbetsrefrån. Sir Wilfrids löfte att innesluta i sitt kabinett en representant för arbetspartiet förutsägs av premiärministern för unionregeringen.

I Toronto yttrade Sir Robert: "Unionministären är ännu ej fullt utgjord. Jag gav det löftet att det skulle bli på principen till representation av de två stora partierna med särskild hänsyn till jordbruks- och arbetarklasserna. Denna förbindelse skall jag hålla eller också avbryta min post. Arbetspartiet skall givas yttre representation."

I avslutningsorden i sitt manifest visar Sir Wilfrid tydligen att han tvivlar på sin egen politik. Han fortfarande vidhåller att i sanning varnar valmännen att den politiska makten är av sekundär betydelse jämfört med det "stora målet att hålla ut i den jättekrig, i vilken vi äro indragna", att uppehålla enigheten inom nationen, o. s. v., och han lovar att mottaga utslaget vid valurnan utan att yvas över segern eller falla med i nederlaget. Med dessa profetiska ord slutar han. Detta är hans avskedstal. Hela tonen i det sista uttrycket är mer likt den Sir Wilfrid många av oss så mycket hållit av. Kanske är det sant, att han misstog sig i sin åsikt att leda Quebec i stället för att lämna den åt sig själv under Bourassas sjudande uppsorpsad, och därigenom tvungits att handla mot sin inre övertygelse i följandet av detta förlorade hopp.

Hälsomhelst. Detta manifest är hans svanesång. Låt dem, som hava följt hans baner i det flydda, men nu icke längre godkänna hans farliga missstag eller bortse från den kampanj hans anhängare bedriva, bjuda honom förval utän hårda känslor. Fastän han övergivit oss, är majoriteten av våra legioner trogna sina gamla ideal. Faderlandet förräddar. Friheten framför allt!

ADVT.

MANITOBA GOVERNMENT SERVICE DEPARTMENT

En av en serie artiklar av olika tjänstemän vid Manitoba Agricultural College.

Flera fakta om grisproduktion.

Den 29 november hölls en konferens av omkring hundra Manitobafarmare i Winnipeg. Dessa farmare kommo tillsammans från faktiskt varena del av provinsen. De samlades kl. 9 m. och blevo först färdiga vid sextiden på kvällen. Hela dagen lång sysselsatte de sig med diskussion av en enda fråga, och det var frågan om ökad svinavel under 1918.

Dessa farmare kommo tillsammans med många olika idéer och många olika frågor i tankarna. Många av dem framställde sina frågor och fingod dem besvarade. Innan de blevo färdiga med eftermiddagens rådslagning antogs de en raka resolution. Och det är mycket anmärkningsvärt att varena resolution antogs enhälligt. Varena farmare hade, innan han lämnade mötet, förpliktat sig att avia flera grisar än någonsin 1918 samt att försöka få sina grannar att göra detsamma.

Det finnes flera orsaker, varför dessa farmare utan undantag förpliktat sig till detta program, och en av orsakerna var, att de kände sig överbevisade om, att såväl de som grannarna skulle förtjäna pengar härpå. Dessa farmare vänta att bli boende bland sina nuvarande grannar i många år framåt, och de skulle icke rekommendera ökad svinproduktion, om de trodde detta var ett dåligt råd, som möjligen kunde leda till förlust.

En annan orsak till att de förpliktade sig att öka sina svins antal var, att de äro på det klara med, att ingen mera patriotisk handling kunde göras nu för tiden, då det är sådan brist på mat i världen än att lägga an på att producera i större grad än någonsin den mat, världen först och främst behöver.

Här återgives några av de orsaker, varför farmarna anse, att svinavel skulle bli särdeles lönsam 1918.

Över allt i Europa brukas det under kriget en mängd husdjur, som i allmänhet hållas på farmen. Det beräknas, att Europas svinstock endast är reducerad 32,425,000 och att svinstocken i Föränta Staterna är en procent under den normala. Danmark, som förut avlat och gött en massa svin på importerat kraftfoder, har reducerat svinstocken till den grad, att man väntar, att all utörsel av fläsk kommer att bli förbjuden.

Bristen på slaktdjur inskränker sig icke endast till svin. Bristen gör sig gällande även vad slaktdjur beträffar.

I Europa finnes det idag 28 miljoner färre kreatur och 54 miljoner färre får än före krigets utbrott. Omöjligheten av att en förökad produktion i Canada kan täcka detta underskott framgår av det faktum, att om också alla kreatur i Manitoba sändes till Europa, skulle det endast bli ett kreatur för vart bristande fyrtio. Om varje får i Manitoba sändes, skulle det skaffa endast ett får på varje 367, som fattas. Och sände man till Europa varje svin i Manitoba, skulle man därigenom skaffa endast ett svin för varje 100, som fattas.

Och detta är icke hela historien. De kreatur, som ännu äro i Europa, slaktas i en yngre ålder än förr, och köttbristen förökas genom slaktens mindre vikt.

En annan betydelsefull faktor, som verkar i riktning av högre pris för all den slakt, som produceras i Canada, är landets geografiska läge. Före kriget införde Europa kött från New Zealand, Australien och Sydamerika. Men alla dessa land ligger mycket längre bort från den europeiska marknaden än Canada.

Det är naturligen icke önskligt, att en farmare lägger an på svinavel i större skala än på svin kan taga vara på. Det är icke heller önskligt, att han lägger an på att avla svin, som måste utslutande födas på korn och mjölk. De bästa resultat uppnås därigenom att varje farmare lägger an på att hålla en dräktig sugga. Och där man förr hållit in, håller man nu två eller tre.

Som uppehållsplat för vintern använder man halmstaken, där man sätter några starka stänger, så att suggan kan komma in och gräva sig ned i halm. Giv den mat ett stycke därifrån och giv den tillräckligt med vatten och giv den tillfälle att röra sig fritt. Hela sommaren bör man sörga för att ha grönfoder för grisarna samt giva dem litet sid. Suggorna böra bli dräktiga denna månad med nästa års grisar.

7. Inköpen för de allierade företagen är en kommission, representerande alla allierade nationer, vilket gör marknaden mera stabil och förhindrar fluktuationer.

Det är naturligen icke önskligt, att en farmare lägger an på svinavel i större skala än på svin kan taga vara på. Det är icke heller önskligt, att han lägger an på att avla svin, som måste utslutande födas på korn och mjölk. De bästa resultat uppnås därigenom att varje farmare lägger an på att hålla en dräktig sugga. Och där man förr hållit in, håller man nu två eller tre.

Som uppehållsplat för vintern använder man halmstaken, där man sätter några starka stänger, så att suggan kan komma in och gräva sig ned i halm. Giv den mat ett stycke därifrån och giv den tillräckligt med vatten och giv den tillfälle att röra sig fritt. Hela sommaren bör man sörga för att ha grönfoder för grisarna samt giva dem litet sid. Suggorna böra bli dräktiga denna månad med nästa års grisar.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

ADVT.

da och Föränta Staterna, och ehuru kött kunder erhållas billigare än här, måste man komma ihåg, att det tar mycket längre att frakta det från dessa avlägsna land, och alla skepp äro så upptagna i dessa dagar, att de närmare liggande landen komma att dra en stor fördel framför dem, som ligga längre bort.

Det finnes speciella orsaker, att dessa farmare vilja lägga an på svinavel framför kreaturs- och fåravel. Självklart komma många av dem att öka sin besättning av kreatur och sin färdighet och skola förtjäna stora pengar genom att göra det, ty det är stor brist på kött och ull; och flera farmare, kunna avla kreatur och får med större fördel än något annat. Dessutom vill en farmare, som har tillräckligt med gris, avla kreatur och får med större fördel än svin. Men trots härav skänkte farmarna svinavel sin första uppmärksamhet. Orsaken därtill kan summeras ungefär så här:

1. Svin föröka sig mycket hastigare än något annat husdjur. En sugga, som blir dräktig omkring den 15 december, får grisar vid slutet av den första veckan i april och ofta sex eller åtta stycken, som kunna marknadsföras innan året är slut.

2. Bacon är soldaternas favoritkost. Det har mera lättsamt fett än något annat slags kött, och soldater, som äro ute i alla slags väder, behöva både fett och magert kött.

3. Vid slaktningen går mindre till spillo av svin än av andra djur.

4. I slaktet själv är det mindre ben och mindre avfall än i någon annan slakt.

5. Det är det bästa kött för utskäppning.

6. Mjöl och fodermjöl för svin kan nu erhållas för rimligt pris. Regeringen har fastställt förtjänsten på mjöl och "Bran" och "shorts" kunna farmarna erhålla för verkligt kostnadspris. Innevarande års kolossala majsavkastning i Föränta Staterna blir även tillgänglig för canadensiska producenter. Majsavkastningen i Föränta Staterna anslås i år att överstiga fjollets med 600,000,000 bushels, och det blir sålunda ett betydligt överskott till utförsel. Majsodlingen är under kontroll av förbundsstaternas regering, som förebygger spekulation.

7. Inköpen för de allierade företagen är en kommission, representerande alla allierade nationer, vilket gör marknaden mera stabil och förhindrar fluktuationer.

Det är naturligen icke önskligt, att en farmare lägger an på svinavel i större skala än på svin kan taga vara på. Det är icke heller önskligt, att han lägger an på att avla svin, som måste utslutande födas på korn och mjölk. De bästa resultat uppnås därigenom att varje farmare lägger an på att hålla en dräktig sugga. Och där man förr hållit in, håller man nu två eller tre.

Som uppehållsplat för vintern använder man halmstaken, där man sätter några starka stänger, så att suggan kan komma in och gräva sig ned i halm. Giv den mat ett stycke därifrån och giv den tillräckligt med vatten och giv den tillfälle att röra sig fritt. Hela sommaren bör man sörga för att ha grönfoder för grisarna samt giva dem litet sid. Suggorna böra bli dräktiga denna månad med nästa års grisar.

7. Inköpen för de allierade företagen är en kommission, representerande alla allierade nationer, vilket gör marknaden mera stabil och förhindrar fluktuationer.

Det är naturligen icke önskligt, att en farmare lägger an på svinavel i större skala än på svin kan taga vara på. Det är icke heller önskligt, att han lägger an på att avla svin, som måste utslutande födas på korn och mjölk. De bästa resultat uppnås därigenom att varje farmare lägger an på att hålla en dräktig sugga. Och där man förr hållit in, håller man nu två eller tre.

Som uppehållsplat för vintern använder man halmstaken, där man sätter några starka stänger, så att suggan kan komma in och gräva sig ned i halm. Giv den mat ett stycke därifrån och giv den tillräckligt med vatten och giv den tillfälle att röra sig fritt. Hela sommaren bör man sörga för att ha grönfoder för grisarna samt giva dem litet sid. Suggorna böra bli dräktiga denna månad med nästa års grisar.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde skänka efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berättelse med flera illustrationer föredömda af Doktor Leigh skriftligt speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omkommer alla för männens säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och hur de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Livets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blivit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken skänks alldeles gratis och portofritt i föregående omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.